

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת נַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי' חלקים

כרך ג' - חלק ד'

קונטרס 64

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

טָלָא תִשְׁבַּח מִפִּי זָרְעוֹ

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקִּדוֹשׁ

מִנְקֵד
עִם לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ

וּבֹ:
סֵפֶר הַזֹּהָר
זֹהָר קִדְשׁ
תְּקוּנַי הַזֹּהָר

*

הַמְחַלֵּק
ל-960 קוֹנְטְרָסִים
(ב-32 פְּרָכִים)

פְּרָךְ א' - חֵלֶק א'
קוֹנְטְרָס מִסְפֵּר

1

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

"הראנו בנינו שמחנו בתקוננו"

נחל לכיש 24/8, בית שמש
054-843-6784

ברוך הוא לנח לשמר עצמו ולא
יתראה בעולם.

ואם תאמר, הרי התבה הזו
נראית בתוך העולם הנה
והמשחית הולך בתוכו? כל
זמן שלא נראים פני אדם לפני
המשחית, לא יכול לשלט עליו.
מנין לנו? ממצרים, שכתוב (שמות
יב) ואתם לא תצאו איש מפתח
ביתו עד בקר. מה הטעם?
משום שהוא נמצא והוא יכול
להשחית, ולא צריך להתראות
לפניו. לכן הנה גנוז נח וכל אלו
שעמו בתוך התבה, והמשחית
לא יכל לשלט עליהם.

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים
בדרך. פגשו באותם הרי אררט.
ראו רשומים בקיעים בדרך שהיו
מימי המבול. אמר רבי חייא
לרבי יוסי, הבקיעים הללו שהיו
מימי המבול והקדוש ברוך הוא
השארם לדורי דורות, כדי שלא
ימחה חטאם של הרשעים לפניו.
שכך דרך הקדוש ברוך הוא:
לצדיקים שעושים רצונו - רוצה
שיזכרו אותם למעלה ולמטה
ולא ישכח זכרם לדורי דורות
לטוב. כמו זה לרשעים שלא
עושים רצונו - כדי שלא
ישכח חטאם, ולהזכיר ענשיהם
וזכרונם לרע לדורי דורות, היינו
שכתוב (ירמיה ב) נכתם עונף לפני
וגו'.

פתח רבי יוסי ואמר, (ישעיה י)
צהלי קולך בת גלים הקשיבי
לישה עניה ענתות. פסוק זה
פרשוהו החברים. אבל פסוק
זה נאמר על כנסת ישראל.
צהלי קולך בת גלים -
בתו של אברהם אבינו, כך
פרשוהו בת גלים, ככתוב (שיר
ד) גל נעול. גלים הם מאורות
שמתפנסים והולכים ונכנסים
לתוכה וממלאים אותה, ככתוב

דא אמר קדשא בריך הוא לנח לטמרא
גרמיה ולא יתחזי בעלמא.

ואי תימא האי תיבותא אתחזי בגו האי
עלמא ומחבלא אזיל בגויה. כל זמנא
דלא יתחזי אפי דבר נש קמי מחבלא לא
יכיל לשלטאה עליה. מנלן ממצרים דכתיב,
(שמות יב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד
בקר. מאי טעמא בגין דאיהו אשתפח ויכיל
הוא לחבלא. ולא אצטריך לאתחזאה קמיה.
בגין כך הנה גניז נח וכל אנון דעמיה
בתיבותא. ומחבלא לא יכיל לשלטאה
עלייהו:

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחא.
אערעו בהני טורי דקרדו, חמו רשימין
בקיעין בארחא דהוו מן יומי דטופנא. אמר
ליה רבי חייא לרבי יוסי הני בקיעין דהוו
מיזמוי דטופנא, וקדשא בריך הוא שביק לון
לדרי דרין בגין דלא יתמחי חוביהון
דרשיענא קמיה.

דכך ארחוי דקדשא בריך הוא. לזפאין
דעבדין רעותיה, בעי דידפרון להו
לעילא ותתא ולא יתנשי דוכרניהון לדרי
דרין לטב. כגוונא דא לרשיענא דלא עבדין
רעותיה, בגין דלא יתנשי חוביהו ולאדפרא
ענשייהו ודכרניהון לביש לדרי דרין. היינו
דכתיב, (ירמיה ב) נכתם עונף לפני וגו'.

פתח רבי יוסי ואמר (ישעיה י) צהלי קולך בת
גלים הקשיבי לישה עניה ענתות. האי
קרא אוקמוהו חבריא. אבל האי קרא על
כנסת ישראל אתמר. צהלי קולך בת גלים,
ברתיה דאברהם אבינו הכי אוקמוהו בת גלים
דכתיב, (שיר השירים ד) גל נעול. גלים אנון
נהרין דמתפנשי ואזלי ועאלין לגוה ומליין

לֶה פְּדֻתֵיב, (שיר השירים ד) שְׁלַחֲנֵךְ פְּרִדְס רְמוּנִים.

הַקְּשִׁיבִי לַיִשָּׁה כְּמָה דָּאֵת אָמֵר (איוב ד) לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף. לַיִשָּׁה לַיִשׁ דְּכַר.

נֹוּקְבָא. אֲמַאי אַקְרִי לַיִשׁ, אִי מְשׁוּם (משלי ל) דְּכַתִּיב לַיִשׁ גְּבוּר בְּבַהֲמָה, אוֹ מְשׁוּם דְּכַתִּיב

לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף. אֲלֵא כֻלָּא אִיהוּ לַיִשׁ גְּבוּרָה תַּתְּפָּא דְּאֵתִי מַגְּבוּרָה עֲלָא.

לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף, בְּשַׁעֲתָא דְּאֲנוּן נַחֲלִין מִסְּתַלְקִין וְלֹא עָאֲלִין לְגוּוּה, כְּדִין אַתְקִירִי

לַיִשָּׁה דְּאֲבִידַת מִבְּלֵי טָרְף. דְּכַתִּיב לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי (דף טג ע"ב) טָרְף וּבְגִי לְבִיא יַתְפְּרְדוּ.

וְכֹה דְּאָמֵר לַיִשָּׁה הֵינְנוּ עֲנִיָּה עֲנֻתוֹת מִסְּפָנָא דְּמִסְּפִנוּתָא כְּמָה דְּאֵת אָמֵר, (ירמיה א) מִן הַפְּהִינִים אֲשֶׁר בְּעֲנֻתוֹת וְכַתִּיב, (מלכים א ב) עֲנֻתוֹת

לָךְ עַל שְׂדִידֶךָ. מְאִי אִירָא. אֲלֵא כֻלָּא זְמַנָּא דְּדוֹד מַלְפָּא הָוָה קִיָּים, אֲסַתְּלַק אֲבִיתֶר בְּעוֹתָרָא וּבְכֻלָּא. לְבַתֶּר אָמֵר לִיה שְׁלֵמָה עֲנֻתוֹת לָךְ עַל שְׂדִידֶךָ.

אֲמַאי קָרִי לִיה שְׁלֵמָה הֲכִי. אֲלֵא אָמֵר לִיה בְּיוֹמֶךָ הָוָה אָפָא בְּמִסְפְּנוֹ וְהִשְׁתָּא לָךְ עַל שְׂדִידֶךָ. הִשְׁתָּא אִית לֹוֹמֵר אֲמַאי אַקְרִי אֲבִיתֶר עֲנֻתוֹת. אִי תִימָא דְּהָוָה מִן עֲנֻתוֹת, הָא תְּגִינֵן דְּכַתִּיב, (שמואל א כב) וַיִּמְלֹט בֶּן אַחֲד לְאַחִימֶלֶךְ בֶּן אַחִיטוֹב וַיִּשְׁמוּ אֲבִיתֶר. וְהוּא מְנוּב הָוָה, דְּהָא נוּב עִיר הַפְּהִינִים הָוָה. וְאָף עַל פִּי דְּאָמְרוּ דְּהִיא נוּב הִיא עֲנֻתוֹת וְאֲמַאי אַקְרִי לֶה עֲנֻתוֹת בְּגִין דְּנַחַתַת לְמִסְפְּנוֹ וְאֲתַאבִּידוּ קַרְתָּא עַל יְדָא דְּשְׂאוּל וְאֲתַאבִּידוּ כְּהִנֵּי. אֲלֵא עֲנֻתוֹת כְּפַר הָוָה, וְלֹאוּ הוּא נוּב, וְעַל דָּא קָרִי לִיה אֲבִיתֶר עֲנֻתוֹת, בְּגִין דְּאָמֵר (מלכים א ב) וְכִי הִתְעַנִּית בְּכֻלָּא אֲשֶׁר הִתְעַנָּה אֲבִי. וּמִקְרָתָא דְּנוּב הָוָה, וְעַל מִסְפְּנוֹ דְּדוֹד דְּהָוָה בְּיוֹמוֹי אַקְרִי לִיה הֲכִי.

(שם) שְׁלַחֲנֵךְ פְּרִדְס רְמוּנִים.

הַקְּשִׁיבִי לַיִשָּׁה, כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר (איוב ד) לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף. לַיִשׁ - זְכַר. לַיִשָּׁה - נְקִבָּה. לְמָה נִקְרָא לַיִשׁ? אִם מְשׁוּם שְׂכַתוּב (משלי ל) לַיִשׁ גְּבוּר בְּבַהֲמָה, אוֹ מְשׁוּם שְׂכַתוּב לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף. אֲלֵא הַכֵּל הוּא לַיִשׁ, גְּבוּרָה תַּתְּוֹנָה שְׂבָאָה מַגְּבוּרָה עֲלִיוֹנָה. לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף - בְּשַׁעֲתָא שְׂאוּתָם נַחֲלִים מִסְּתַלְקִים וְלֹא נַכְסִים לְתוֹכָה, אִזְ נִקְרָאת לַיִשָּׁה שְׂאוּבַדַת מִבְּלֵי טָרְף, שְׂכַתוּב לַיִשׁ אוֹבֵד מִבְּלֵי טָרְף וּבְגִי לְבִיא יַתְפְּרְדוּ.

וְכֹה שְׂאֵמֵר לַיִשָּׁה, הֵינְנוּ עֲנִיָּה עֲנֻתוֹת, עֲנִי שְׁל עֲנִיּוֹת, כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר (ירמיה א) מִן הַפְּהִינִים אֲשֶׁר בְּעֲנֻתוֹת, וְכַתִּיב (מלכים א ב) עֲנֻתוֹת לָךְ עַל שְׂדִידֶךָ. מַה מְשַׁמְעֵנוּ? אֲלֵא כֻלָּא כֻלָּא זְמַן שְׁהַמְלִיךְ דְּדוֹד הָיָה קִיָּים, עֲלֵה אֲבִיתֶר בְּעֵשֶׂר וּבְכֻלָּא. אַחַר כֵּן אָמֵר לוֹ שְׁלֵמָה, עֲנֻתוֹת לָךְ עַל שְׂדִידֶךָ.

לְמָה נִקְרָא לוֹ שְׁלֵמָה כֵּן? אֲלֵא אָמֵר לוֹ, בְּיָמֶיךָ הָיָה אָפָא בְּעִנֵי, וְעַכְשָׁיו לָךְ עַל שְׂדִידֶךָ. כְּעַת יֵשׁ לֹוֹמֵר, לְמָה נִקְרָא אֲבִיתֶר עֲנֻתוֹת? אִם תֹּאמֵר שְׁהִיָּה מִעֲנֻתוֹת, הֲרֵי שְׁנִינּוּ שְׂכַתוּב (שמואל א כב) וַיִּמְלֹט בֶּן אַחֲד לְאַחִימֶלֶךְ בֶּן אַחֲטוֹב וַיִּשְׁמוּ אֲבִיתֶר. וְהוּא מְנוּב הָיָה, שְׁהִיָּה נוּב הָיָה עִיר הַפְּהִינִים. וְאָף עַל פִּי שְׂאֵמְרוּ, הִיא נוּב הִיא עֲנֻתוֹת, וְלְמָה נִקְרָאת עֲנֻתוֹת? מְשׁוּם שְׂיַרְדֶּה לְעֵנִי וְאֲבַדָּה הָעִיר עַל יְדֵי שְׂאוּל וְאֲבָדוּ הַפְּהִינִים. אֲלֵא עֲנֻתוֹת כְּפַר הָיָה, וְאִינְה נוּב, וְלִכְּן נִקְרָא לֶה אֲבִיתֶר עֲנֻתוֹת, מְשׁוּם שְׂאֵמֵר (מלכים א ב) וְכִי הִתְעַנִּית בְּכֻלָּא אֲשֶׁר הִתְעַנָּה אֲבִי. וְהוּא הָיָה מְהֵעֵר נוּב, וְעַל הָעֵנִי שְׁל דְּדוֹד שְׁהִיָּה לוֹ בְּיָמָיו נִקְרָא לוֹ כֵּן.

אָמַר רַבִּי חִיָּיא, הַעוֹלָם הִיָּה בְּעֵינֵי מַיּוֹם שֶׁעָבַר אָדָם עַל מִצְוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַד שֶׁבָּא נֹחַ וְהִקְרִיב קָרְבָן וְהִתְיַשֵּׁב הָעוֹלָם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לֹא הִתְיַשֵּׁב הָעוֹלָם וְלֹא יֵצֵא הָאָרֶץ מִזִּמְתָּהּ הַנְּחֹשׁ, עַד שֶׁעֲמְדוּ יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינַי וְנִאֶחָזוּ בְּעֵץ הַחַיִּים, וְאָז הִתְיַשֵּׁב הָעוֹלָם.

וְאַלְמָרָא שֶׁחֲזָרוּ יִשְׂרָאֵל וְחֲטָאוּ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא הָיוּ מֵתִים לְעוֹלָמִים, שֶׁהָיוּ נִפְסְקָה מֵהֶם זְמַת הַנְּחֹשׁ. כִּיּוֹן שֶׁחֲטָאוּ, אִז נִשְׁבְּרוּ אוֹתָם הַלְלוּחוֹת הַרְאשׁוֹנִים שֶׁהִיָּתָה בָּהֶם חֲרוּת שֶׁל הַכֶּל, הַחֲרוּת מֵאוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ שֶׁהוּא קָץ כָּל בֶּשֶׂר. וַיִּשְׁקָמוּ הַלְלוּים לְהַרְגֵּהוּ, אִז הִתְעוֹרַר הַנְּחֹשׁ הָרַע וְהָיָה הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם, וְלֹא יָכִיל לְשַׁלֵּט בָּהֶם, מִשּׁוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל הָיוּ מְזַדְּרִים כָּלֵם בְּחִגּוּרוֹת מְזִינּוֹת, וְלֹא יָכִיל הַנְּחֹשׁ לְשַׁלֵּט בָּהֶם. וְכִיּוֹן שֶׁאָמַר לְמֹשֶׁה (שְׁמוֹת) וַעֲתָה הוֹרֵד עֲדֶיךָ מֵעַלֶיךָ, נִתְּנָה רְשׁוּת לְנֹחַשׁ הַזֶּה לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם

בֵּא רֵאָה מַה כְּתוּב (שם), וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדֵים מֵהַר חֹרֵב. וַיִּתְנַצְּלוּ? וַיִּנְצְלוּ צְרִיף לְהִיּוֹת! אֲלֵא וַיִּתְנַצְּלוּ עַל יְדֵי הָאֲחֵר, מִשּׁוֹם שֶׁנִּתְּנָה רְשׁוּת לְנֹחַשׁ לְשַׁלֵּט. אֶת עֲדֵים מֵהַר חֹרֵב, שֶׁקָּבְלוּ מֵהַר חֹרֵב כִּשְׁנִיתָנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל.

אָמַר רַבִּי חִיָּיא, נֹחַ שֶׁהָיָה צַדִּיק, לְמַה לֹּא הָיָה מְבַטֵּל מִנֵּת מִהָעוֹלָם? אֲלֵא מִשּׁוֹם שֶׁעֲדִין לֹא הִסְתַּלְּקָה הַזְּמַתָּה מִן הָעוֹלָם. וְעוֹד, שֶׁהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ בְּקְדוּשַׁת בְּרוּךְ-הוּא, וְכֻלָּם אֲחוּזִים בְּעֵלִים שֶׁל הַאֵילָן לְמַטָּה וּמִתְלַבְּשִׁים בְּרוּחַ טְמֵאָה. וְעוֹד הוֹסִיפוּ אַחַר שֶׁהָיָה עֵץ הַחַיִּים, עֲדִין לֹא הוֹרִיד

אָמַר רַבִּי חִיָּיא בְּמִסְכְּנוֹתָא הוּהוּ עֲלָמָא מַיּוֹמָא דְעָבַר אָדָם עַל פְּקוּדֵי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, עַד דְּאִתָּא נֹחַ וְקָרִיב קָרְבָן וְאִתְיַשֵּׁב עֲלָמָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לֹא אִתְיַשֵּׁב עֲלָמָא וְלֹא נִפְקָא אֶרְעָא מִזְוִהֶמָא דְנֹחַשׁ עַד דְּקִיַּיְמוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְסִינַי וְאִתְאַחֲדוּ בְּאֵילָנָא דְחַיִּי כְדִין אִתְיַשֵּׁב עֲלָמָא.

וְאַלְמָרָא דְהִדְרוּ יִשְׂרָאֵל וְחָבּוּ קַמֵּיהּ קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לֹא הוּוּ מִתִּין לְעֲלָמִין. דְּהָא אִתְפַּסַּק מַנְיֵיהּ זוֹהֶמָא דְנֹחַשׁ. כִּיּוֹן דְּחָבּוּ כְדִין אִתְבְּרוּ אֲנוּן לוּחֵי קְדָמָא, דְּהוּוּ בָּהּ חִירוּ דְכָלָא. חִירוּ דְהָהוּא נֹחַשׁ דְּאִיְהוּ קָץ כָּל בֶּשֶׂר. וְכַד קָמוּ לְיוֹאֵי לְקַטְלָא קַטְלָא, כְּדִין אִתְעַר חוּיָא בִישָׁא וְהוּהוּ אֲזִיל קַמְיֵיהּ וְלֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה בָּהּ, בְּגִין דְּהוּוּ יִשְׂרָאֵל מְזַדְּרִין כְּלָהּוּ בְּחִגּוּרֵיהּ מְזִינִין וְלֹא יָכִיל הָהוּא נֹחַשׁ לְשַׁלְטָאָה בָּהּ. וְכִיּוֹן דְּאָמַר לְמֹשֶׁה (שְׁמוֹת) וַעֲתָה הוֹרֵד עֲדֶיךָ מֵעַלֶיךָ, אִתְיַיְהִיב רְשׁוֹ לְהָאֵי נֹחַשׁ לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהּ.

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (שְׁמוֹת) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדֵים מֵהַר חֹרֵב. וַיִּתְנַצְּלוּ וַיִּנְצְלוּ מִיַּבְעֵי לֵיהּ. אֲלֵא וַיִּתְנַצְּלוּ עַל יְדֵי דְאִתְרָא בְּגִין דְּאִתְיַיְהִיב רְשׁוֹ לְנֹחַשׁ לְשַׁלְטָאָה. אֶת עֲדֵים מֵהַר חֹרֵב דְּקָבְלוּ מִטוֹרָא דְּחֹרֵב כַּד אִתְיַיְהִיב אוֹרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל.

אָמַר רַבִּי חִיָּיא נֹחַ דְּהוּהוּ צַדִּיק אֲמָאֵי לֹא הוּהוּ בְטִיל מוֹתָא מֵעֲלָמָא. אֲלֵא בְּגִין דְּעַד לֹא סָלַקַת זוֹהֶמָא מֵעֲלָמָא. וְעוֹד דְּאֲנוּן לֹא הוּוּ מְהִימְנִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְכָלְהוּ אֲחִידִין בְּטַרְפֵּי אֵילָנָא לְתַתָּא כַּד לְחֲטָא וְלָלַכְתּ אַחַר יֵצֵר הָרַע כְּבִרְאשׁוֹנָה. וְהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,

אותה הקדוש ברוך הוא לארץ, ועוד שהוא משך אותו בעולם אחר כך, שכתוב וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה, והרי נתבאר.

עד שהיו הולכים, ראוי יהודי אחד שהיה בא. אמר רבי יוסי, האיש הזה הוא יהודי ונראה. כשהגיע אליהם, שאלו אותו. אמר להם, אני שליח מצוה, שהרי אנו גרים בכפר ראמין, והגיע זמן החג, ואנו צריכים לולב עם המינים שלו עמו, ואני הולך לקטף אותם למצוה. הלכו כאחד. אמר להם אותו יהודי, ארבעת מיני הלולב הללו שבכלם באים לרצות בעד העולם (נ"א על המים), שמעתם למה אנו צריכים אותם בחג? אמר לו, כבר העירו בזה החכמים, אבל אם דבר חדש הוא תחת ידך - אמר אותה.

אמר להם, ודאי אותו מקום שאנו גרים בו הוא קטן, וכלם עוסקים בתורה, ויש עלינו תלמיד חכם ושמנו רבי יצחק בר יוסי מחוץאה, ובכל יום ויום אומר לנו דברי תורה חדשים, ואמר שהרי בחג זמן הוא לשלט. [ישראל שולטים באותו זמן ולוקחים לולב שמראה שאנו נצטוו על כל אותם שנקראים המון העם (ולשלט עליהם) (אוי עבר על נפשנו המום הירונים ברוך ה' שלא נתנו סוף לשניהם. וכי יש שנים למים? אלא) (שכל אותם גרולים) אותם שאר העמים. אותם ממנים גדולים על שאר העמים עכו"ם, ומתברכים מצדם של ישראל, וקוראים להם מים הירדונים, כמו שנתאמר (תהלים קכד) המים הירדונים.

ובשבי' לשלט עליהם פאנו בסוד

ומתלבשין ברוח מסאבא. ותו לבתר אוספו למחטי ולמהך בתי יצר הרע כד בקדמיתא. ואורייתא קדישא דאיהו אילנא דחיי אפתי לא נחית לה קדשא בריך הוא בארעא. ותו דאיהו אמשיך ליה בעלמא לבתר דכתוב וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה והא אתמר.

עד דהו אזלי, חמו חד יודאי דהו אתי. אמר רבי יוסי האי בר נש יודאי איהו ואתחזי. כד מטא גביהו שאילו ליה. אמר לון שליחא דמצוה אנא. דהא אנן דיירי בכפר דראמין, ומטי זמנא דחג, ואנן צריכין לולב וזינין דעמיה, ואנא אזיל לקטעא לון למצוה. אזלו פחדא. אמר להו ההוא יודאי הני ארבע מינין דלולב דבכלהו אתאן לרצויי עלמא (נ"א על מים) שמעתון אמאי אנן צריכין לון בחג. אמר ליה פבר אתערו בהו חבריאי. אבל אי מלה חדתא איהו תחות ידך אימא לה.

אמר לון ודאי ההוא אתר דאנן דיירי ביה הוא זעיר וכלהו עסקי באורייתא. ואית עלן צורבא מרבנן רבי יצחק בר יוסי מחוץאה שמייה. ובכל יומא ויומא אמר לן מלין חדתין באורייתא. ואמר דהא בחג זמנא הוא לשלטאה. [ישראל שליטין בתהו זמנא, ונקיטנא לולב דמתתו דאנן נציתנא עליהו על כל אנון דאקרון המון העם ולשלטאה עליהו) (אוי עבר על נפשנו המום הירונים ברוך ה' שלא נתנו סוף לשניהם. וכי אית שנים למים, אלא) (ס"א דכל אנון רבדין) אנון שאר עמין. אנון רברבין ממנן על שאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות ומתברכאן מסטרייהו דישראל וקרין לון

מים הירדונים. כמה דאת אמר, (תהלים קכד) המים הירדונים.

ובגין לשלטאה עליהו אתינא ברזא דשמא קדישא פאנון ארבע מינין

השם הקדוש באותם ארבעה מיני הלולב לרצות את הקדוש ברוך הוא [עליהם] ולשלט עליהם בסוד השם הקדוש, ולהעיר עלינו מים קדושים לנסף על גבי המזבח.

עוד אמר להם, בראש השנה התעוררות ראשונה היא בעולם. מה זה התעוררות ראשונה? זה בית דין הפתוח [נ"א זה ראש השנה ממש] שמתעורר לדון את העולם. והקדוש ברוך הוא יושב על העולם בדין ודן את העולם.

ושורט בית הדין [שלמה] הנה לדון את העולם, עד יום הכפורים שמאירים פניה, ולא נמצא נחש מלשין בעולם, שהוא מתעסק במה שמביאים לו אותו השעיר, שהוא מצד רוח הטמאה פראי לו. ומשום שמתעסק באותו שעיר, לא קרב למקדש.

ושעיר זה כמו אותו שעיר של ראש חדש שמתעסק בו ומאירות פניה של ראש השנה [וכך בראש השנה] [מאירים] ופני המקדש. ועל זה כל ישראל מוצאים רחמים לפני הקדוש ברוך הוא, וחסטיהם מתבטלים. וסוד אחד אמר לנו, ולא נתנה רשות לגלות פרט לחסידים קדושים עליונים חכמים. אמר רבי יוסי, מהו? אמר להם, עדין לא בדיקתו אתכם.

הרבו. אחר כך אמר להם, כשהלכנה מתקרבת לשמש, מעורר הקדוש ברוך הוא צד הצפון ואוחז בו באהבה ומושך אותו אליו, והדרום מתעורר מצד אחר, והלכנה עולה ומתחברת במזרח. ואז יונקת משני צדדים ונוטלת ברכות בחשאי, ואז מתברכת הלכנה ומתמלאת. וכאן מתקרבת האשה לבעלה.

שבלולב לרצונו ליה לקודשא בריך הוא (עליהו) ולשלטאה (דף טו ע"א) עלייהו ברזא דשמא קדישא. ולא תערא עלן מיין קדישין לנסכא על גבי מדבחה.

תנו אמר לון בראש השנה אתערותא קדמאה איהו בעלמא. מאי אתערותא קדמאה. דא בי דינא דלתתא (נ"א דא ראש השנה ממש) דאתער למידן עלמא. וקדשא בריך הוא יתיב על עלמא בדינא ודאין עלמא.

ושלמא האי בי דינא למידן עלמא, עד יומא דכפורי דנתהרין אנפיה, ולא אשתכח חויה דלטורא בעלמא. דאיהו אתעסק במה דאתיין ליה ההוא שעיר דאיהו מסטרא דרוח מסאבא כדקא חזי ליה. ובגין דאתעסק בההוא שעיר לא קריב למקדשא.

ושעיר דא כההוא שעיר דראש חדש דאתעסק ביה ונאניהרו אנפיה דראש השנה (נ"א כף בראש השנה) (נ"א אנהירו) (אנפוי דמקדשא). ועל דא ישראל פלהו משפחין רחמי קמי קדשא בריך הוא ואתעבר חובייהו. ורזא חדא אמר לן ולא אתייהיב רשו לגלאה בר לחסידי קדישין עליונין חכימין. אמר רבי יוסי מאן איהו. אמר לון עד לא בדיקנא בכו.

אזלו. לבתר אמר לון. פד סיהרא אתקריבת בשמשא. אתער קדשא בריך הוא סטרא דצפון ואחיד בה ברחימו ומשיך לה לגביה, ודרום אתער מסטרא אחרא. וסיהרא סלקא ומתחברא במזרח. וכדין ינקא מתרין סטרין ונטילת ברכאן בחשאי, וכדין אתברכא סיהרא ואתמלייא. והכא אתקריבת אתתא בבעלה.

כמו שיש סוד דמות איברי [נ"א] (בתקוני האברים) האדם ותקוניו, כף גם יש [הוא] סוד של דמות איברי הנקבה ותקוני הנקבה, והכל מפרש בתוכנו. כף גם יש למעלה [מי] שאוחז בה ומתעורר פנגד באהבה, כף גם יש למטה סוד ותקון האדם הפתוחן האחר פחת הלכנה [ו"א] ותקון הנקבה].

כמו שזרוע שמאל למעלה אוחזת בה ומתעורר פנגדה באהבה, כף גם יש למטה. [ווי] העמודים כלם עומדים איברים להאחו זה בזה ולהתקשר זה בזה קשרי האמונה צד וקדושה מעד של רוח ממאה שהוא סוד הנחש שלמפתח]. נחש זה הוא זרוע שמאל של רוח הטמאה, ואוחז בו מי שרוכב עליו, וקרב ללכנה ומושך אותה ביניהם [נ"א ברבקות] של דבקות ונטמאת.

ואז ישראל למטה מקריבים שעיר, ואותו נחש נמשך אחר אותו השעיר, והלכנה נטהרת ועולה למעלה ומתקשרת למעלה להתברך, ופניה מאירים מה שנוחשכה למטה.

אז כאן ביום הכפורים, בין שאותו נחש הרע מתעסק באותו שעיר, הלכנה נפרדת ממנו ומתעסקת [בישראל] ללמד עליהם סגנוניא, וסוככת עליהם כמו אם על הבנים, והקדוש ברוך הוא מברך אותם מלמעלה ומוחל להם.

אחר כך כשישראל מגיעים לחג, מעוררים צד מין למעלה, כדי שתתקשר בו הלכנה ויאורו פניה פראוי. ואז מחלקת [מתנת] חלק שלה ברכות לכל אותם ממנים שלמטה שיתעסקו בחלקם, ולא יבאו לינק ולהתקרב לצד של חלק ישראל.

כמו זה למטה - כששאר העמים

כמה דאית רזא דיוקנא שייפי (נ"א בתקוני דשייפי) דאדם ותקוניו. הכי נמי אית (נ"א איהו) רזא דדיוקנא דשייפי נוקבא ותקוני דנוקבא. וכלא פריש בגוון. הכי נמי אית לעילא (ר"א) אהיד בה ואתער לקבל ברחימו הכי נמי אית לתתא רזא ותקונא דאדם תתאה אתרא תחות סיהרא (ר"א ותקונא דנוקבא).

כמה דדרועא שמאלא לעילא אהיד בה ואתער לקבלה ברחימו. הכי נמי אית

לתתא. [ווי] העמודים גלהו קומי שייפין לאתתתא דא גרא ולאיתקשרא דא גרא קשרי מחימנותא סטרא דקדושא מסטרא דרוח מסאבא דאיהו רוא הנחש לתתא). האי נחש איהו דרועא שמאלא דרוח מסאבא. ואהיד ביה מאן דרכיב ביה וקרבא לגבי דסיהרא ומשיך לה ביניהו (נ"א ברבקות) דקוטפא ואסתאבת.

וכדין ישראל לתתא מקרבין שעיר. וההוא נחש אתמשך אבתריה דההוא שעיר. וסיהרא אתדכיאת וסלקאת לעילא ואתקשרת לעילא לאתברכא. ונהירין אנפיהא מה דאתחשכת לתתא.

כדין הקא ביומא דכפורי כיון דההוא חוץ בישא אתעסק בההוא שעיר. סיהרא אתפרשת מגיה ואתעסקת (בישראל) לאולפא עלייהו סניגוריא וסוככת עלייהו כאמא על בנין. וקדשא בריך הוא בריך לון מלעילא ומחיל לון.

לבתר ישראל פד מטו לחג מתערי סטרא דימינא לעילא. בגין דיתקשר ביה סיהרא ויתנהירו אנפיהא כדקא חזי. וכדין פלגת (הכ) חולקא דברכאן לכל אנון ממנן דלתתא דיתעסקון בחולקהון. ולא ייתון לינקא ולקרבא בסטרא דחולקהון דישראל. כגוונא דא לתתא כד שאר עמין מתברכין.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשכילים יזדהו

כזה

הרקיע

ומצדדיקי הרבים
כמוכבים לעולם ועד

(דניאל יב)

 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר
כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו
כח הוזהר חלק א'	תיקוני הוזהר דף היומני חלק ב'	תיקוני הוזהר דף היומני חלק א'	תיקוני הוזהר עמוד היומני	אדרא רבא וויטא חלק ב' * עם	אדרא רבא וויטא חלק א' ונספחו עליו	הררי הוזהר ח' ספרים הכל על ליל רגל נסתת הרבי"ו	אורות הוזהר י"ב ספרים השבת הרבי"ו	מאורות הוזהר ט"ו ספרים סאותות וזהר	אור הוזהר המחולק ל-354 השנה
1-34	ל-354 המחולק	ל-354 המחולק	ל-354 המחולק	עם חדשות שלא נראה כמושם הזה	עם חדשות שלא נראה כמושם הזה	דמיו הרבי"ו השפעת הרבי"ו	מבית הרבי"ו השפעת הוזהר	מבית הרבי"ו השפעת הוזהר	דולי ישראל והוזהר
הוזהר מחדש אלול תשע' עד תשרי תשנ"א	עלוני * השנה	עם השנה	עם השנה	הה	הה	הרבי"ו השפעת הוזהר	הרבי"ו השפעת הוזהר	הרבי"ו השפעת הוזהר	עריכה של שעה
300-1000 ש"ס	412-מאת	412-מאת	444-מאת	444-מאת	444-מאת	444-מאת	444-מאת	444-מאת	444-מאת
10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
 העולם	 העולם	 העולם	 העולם	 העולם	 העולם	 העולם	 העולם	 העולם	 העולם